

L'Espanya xantatgista

Aquest diumenge, un diari (<http://www.larazon.es/portada-impresa#.Ttt1fcLPVsSPPtUk>) **Madrid ja anunciava que el pròxim objectiu** dels serveis de l'estat és Artur Mas, a través d'uns suposats comptes a Liechtenstein, herència del seu pare. Així doncs, els diners dels Pujol a Andorra només serien el penúltim cartutx d'una estratègia dirigida a escapar el lideratge del moviment sobiranista català.

Tot plegat, demostra amb claredat l'essència corrupta del règim derivat dels pactes de finals dels setanta entre les elits de la dictadura franquista i les de l'oposició. És estúpid pensar que la informació sobre comptes a l'estranger de líders molt visibles s'hagi obtingut justament ara, a poques setmanes d'una acceleració política que serà decisiva. Així doncs, cal entendre que el propi Pujol ha estat sempre controlat estretament i que és ara que l'han fet triar entre la vergonya pública i el xantatge privat.

El règim espanyol ha estat molt tolerant amb les pròpies elits, a les quals ha permès un gran marge de maniobra amb els diners. Com a contrapartida, aquestes mateixes classes dirigents han depès de la pròpia sindicació d'interessos. Per això les dimissions són tan escasses i l'entrada a la presó, estranyíssima. Tots -polítics, banquers, magistrats...- són membres del clan. Discreció, doncs.

Pujol paga la factura per haver trencat el pacte implícit. I potser Mas també ho farà. I no dubto que a qualsevol empresari que manifesti simpatia pel procés li passarà el mateix. També atacaran els dirigents d'ERC que tinguin més a l'abast. O els artistes, intel·lectuals i escriptors que se signifiquin. Això cal descomptar-ho des d'ara mateix.

Però una estratègia d'aquest tipus només la pot donar per bona gent amb una mentalitat molt vertical. Que ordenen i manen. I aquest, per contra, és un moviment horitzontal, on fins i tot l'unionisme reconeix (<http://www.naciodigital.cat/noticia/71862/xifren/800000/participants/via/catalana>) que es poden mobilitzar almenys vuit-centes mil persones al llarg de quatre-cents quilòmetres. I Espanya només té capacitat per espantar, com a molt, els que tinguin comptes als paradisos fiscals. La resta el que volen, justament, és construir un estat que no miri cap a una altra banda per a, després, tenir la capacitat de fer xantatge.